

**DIT IS
HOE HET
GING**

DIT IS HOE HET GING

ASTRID BOONSTOPPEL



Lieve lezer,

Als je Astrid Boonstoppel ziet, zou je niet verwachten dat ze hele heftige thrillers schrijft. Zeker niet als je dan ook nog met haar gesproken hebt, en je erachter komt dat ze misschien wel een van de zachtaardigste auteurs is die je hebt ontmoet.

Maar die thrillers schrijft ze dus wel, en hoe.

Lotte en ik zijn allebei niet zulke helden, maar gelukkig ligt de nadruk in dit boek niet op gruwelijkheden, maar meer op de psychologie erachter. Hoe drijf je iemand tot waanzin? Wat gebeurt er in het hoofd van iemand die iets vreselijks doet? Kun je dat voorkomen? En hoeveel aansporing is er eigenlijk nodig?

Al deze vragen worden beantwoord in *Dit is hoe het ging*, het verhaal van Cato. Ze lijkt een perfect leven te hebben, maar onder de oppervlakte smeult en sluimert er van alles: oud zeer, gevaarlijke geheimen en eenodelijke onzekerheid. Dat kan niet anders dan ontploffen.

Ik ben benieuwd of je net zo meegesleept wordt door Astrids fijne schrijfstijl en de spanning die langzaam maar zeker opgebouwd wordt. En hoewel wij hier bij Blossom Books ineens goed gingen nadenken over of dit bij ons op school had kunnen gebeuren en er even een nachtje niet van konden slapen, hopen we dat Astrid snel meer boeken schrijft!

Veel leesplezier!

#spreadthebooklove

Liefs,

Myrthe Spiteri

Uitgeefdirecteur Blossom Books

Voor mijn moeder, die me leerde lezen

Vertel de wereld wat je vindt van #Ditishoehetging
Vind de auteur: @astridboonstoppel
Vind ons: @blossombooks

NUR 285/W021801
© 2019 Blossom Books
© 2019 Astrid Boonstoppel
Omslagontwerp: Loudmouth
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

**Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een miltje
naar info@blossombooks of vind ons op blossombooks.nl**

'It takes two to make an accident.'
- F. Scott Fitzgerald, *The Great Gatsby*

PROLOOG

Dit mag niet misgaan.

Hier heb ik zo lang naartoe geleefd, dit is mijn kans. Ik wist dat het niet makkelijk ging worden, maar dat ik zo nerveus zou zijn? Haast gênant.

Hij lijkt tevreden. Glimlachend parkeert hij de auto en tikt dan zachtjes op mijn hand.

‘Ik ben trots op je,’ zegt hij.

Ze doen me goed, zijn woorden. Ik gloei ervan. Het liefst zou ik hier nog even willen blijven zitten, naast hem. Maar dat kan niet, dat weet ik. Ik moet zo gaan.

‘Succes, mijn prinses. Maak je maar geen zorgen, je gaat het fantastisch doen.’

Ik forceer een klein glimlachje, waarvan ik hoop dat het er geruststellend uitziet. Hij kan op me rekenen, ik wil dat hij dat weet.

Wanneer je opgroeit zoals ik, als een nogal doorsneemeisje met een alledaags uiterlijk en een redelijke intelligentie, met fijne ouders, een bloedmooi, irritant zusje, een leuk bijbaantje en wonend in een comfortabel huis in een brave buurt, zeggen ze in het nieuws dat iemand is ‘gehersenspoeld’ of geïndoctrineerd of zoiets. Ze kunnen er simpelweg

niet bij dat iemand als ik uit eigen beweging tot iets dergelijks in staat is. Alsof ik niet zelf kan denken, niet zelf kan beslissen. En toch ga ik dit doen. Vandaag.

Ik hoop niet dat je dit zult zien als een excuus, om recht te praten wat krom lijkt. Misschien bestaat er wel geen goede verklaring of reden. Maar toch. Dit is mijn verhaal. Mijn waarheid, en van niemand anders. Noem het een uitleg, om een idee te geven waarom ik ga doen wat ik ga doen: een onuitwisbare indruk achterlaten. Omdat ik het wil.

Dit is hoe het ging.

DEEL 1

BLOEDHONDEN

De oude tochtige gymzaal kraakte en het gestuiter van de ballen op de vloer deed zeer aan mijn oren. Enthousiast gegil galmde door de ruimte en de zolen van gymschoenen piepten op de rubbervloer.

Victoria was de eerste van mijn nieuwe klas die ik die dag ontmoette, tijdens de eerste twee uur gymles op de maandagochtend na de herfstvakantie. Ze bleek, net als ik, een gruwelijke hekel te hebben aan trefbal en basketbal en volleybal. Eigenlijk aan alle sporten met het woord ‘bal’ erin (ik hoorde pas later dat ze deed aan hockey en hardlopen).

Ik had die ochtend een schouderblessure verzonnen uit angst dat ik me op mijn allereerste dag onsterfelijk belachelijk zou maken, dus zaten we bibberend naast elkaar op een bankje langs de kant in de koude gymzaal en keken naar onze fanatiekere klasgenoten. Had ik dat maar niet gedaan, dacht ik naderhand weleens. Had ik maar gewoon meegeedaan aan die gymles. Maar als ik eerlijk ben, weet ik niet of het iets had uitgemaakt.

De zestienjarige puberjongens, met hun ongemakkelijke onderlinge lengteverschil, deden hun best om hun tegenstanders zo hard mogelijk te raken tijdens een spelletje trefbal. Niemand werd gespaard. Hier en daar viel een slachtoffer en een springerig roodharig meisje incasseerde een felle bal tegen haar kin. Dapper knipperde ze de opkomende tranen

weg. Ik keek nieuwsgierig opzij, benieuwd of mijn buurvrouw het ook gezien had.

‘Buik?’ was het eerste wat ze tegen me zei.

‘Kin,’ antwoordde ik.

Ze glimlachte en keek me recht aan. ‘Pijnlijk.’

Ik knikte.

‘Ik ben Victoria,’ zei ze.

‘Cato.’

‘Welkom op het Groenbeek Gymnasium, Cato.’ Ze gaf me een stevige hand. Hij voelde als een bezegeling van iets. Een overeenkomst, een verbond. De piepende sportschoenen op de gymvloer klonken ineens minder indringend, minder scherp. Victoria’s gezicht werd helderder, alsof ze werd uitgelicht door een spot in een goed gemaakt televisieprogramma. Ik begreep niet waarom ze überhaupt met me wilde praten, maar ik voelde me uitverkoren. Door haar.

De zondagmiddag waarop mijn ouders ons vertelden dat we in Groenbeek zouden gaan wonen, voelde ik een enorme opluchting. Dit was mijn kans. Een geweldige kans die ik niet mocht missen, als een beslissende penalty in de laatste minuut. Ik wilde niets liever dan mezelf opnieuw uitvinden. De lancering van het merk ‘Cato’ in een nieuwe markt. De verhuizing betekende voor mij dat ik weg kon. Ik zou alles achterlaten en niet meer omkijken. En ik kon niet wachten tot het zover was.

Hannah dacht er anders over. Mijn zusje krijste de boel bij elkaar en huilde uren toen ze het hoorde. Zij had vriendinnen die ze zou gaan missen, haar vriendje dat bij ons in de straat woonde en haar hockeyclub om de hoek. Verhuizen leek haar afschuwelijk en ze heeft mijn vader op een werkelijk pathetische manier gesmeekt om te blijven. Op haar knieën. Jammerend, jengelend, dan weer poeslief.

En hoewel Hannah bij ons thuis eigenlijk altijd haar zin kreeg, zeker als er tranen aan te pas kwamen, hield mijn vader dit keer zijn poot stijf. Wij gingen naar Groenbeek en dat was dat.

Ik zag alleen maar voordelen. Daar, op een nieuwe plek, was ik zo blanco als een pasgeboren baby. En omdat ik uit Rotterdam kwam, dat groot was en stads en opwindend (althans, vergeleken met het veel kleinere en vredigere Groenbeek), kon ik me elk personage aanmeten dat ik maar wilde. Niet vanuit een vooropgezet plan, dat niet. Maar de verhuizing maakte dat ik me dapperder voelde. Dit was mijn nieuwe start.

Eenmaal terug in de kleedkamer vroeg Victoria me of ze een tampon kon lenen. Ze deed daar heel cool over en totaal niet geheimzinnig, alsof niet iedereen naar haar keek terwijl ik haar het ding gaf. Alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Daardoor voelde ik me ook stoerder dan anders, ondanks de blikken van alle nieuwe meisjes om me heen. Allemaal wilden ze weten wie ik was, waar ik vandaan kwam en hoe ik hier op het G.G. terecht was gekomen. Vriendelijk snuffelende bloedhonden, op zoek naar vers vlees. Ik knikte maar een beetje en lachte mee met hun grapjes. Soms per ongeluk iets te hard en iets te nep, maar niemand leek het te merken. Tenslotte kenden ze mijn echte lach nog niet.

Na de gymles liep ik als vanzelf mee met Victoria, of Vic, zoals iedereen haar scheen te noemen. Als een van haar volgelingen. Alsof ik nooit anders had gedaan. Vic troonde me mee naar de volgende les en onderweg stelde ze heel veel vragen.

‘Het lijkt wel een verhoor, Vic,’ grapte een van de andere meisjes.

Maar zo voelde het niet. Het voelde als oprechte interesse. In mij. Vic wilde alles van me weten en reageerde op elk van mijn antwoorden even enthousiast, verrast of geamuseerd.

‘Hoe oud ben je? Welk profiel heb je gekozen? Ik ben zo benieuwd welke lessen we samen hebben,’ zei ze, alsof ze niet kon wachten om bij mij in de klas te zitten. En: ‘Waar kom je vandaan? Op welke school heb je gezeten? Waar woon je nu precies? Wat een coole buurt!’ Ze was geïnteresseerd in mij en er was niets aan mijn antwoorden wat ze niet leuk leek te vinden.

Victoria was anders dan alle andere meisjes die ik ooit had ontmoet.

Speciaal, zelfverzekerd. Zij was alles wat ik niet was. Knap, op een nogal voor de hand liggende manier, met lang blond haar en felblauwe ogen. Een hockeymeisje, maar met een scherp randje. Uitgesproken. Wild. Alsof er elk moment in haar buurt iets spannends kon gebeuren en iedereen om haar heen erbij wilde zijn als het zover was.

Dat zij in mij iets leek te herkennen en me onder haar hoede nam, maakte me blij. Het was bizar hoe vlug we vriendinnen werden. En vooral hoe makkelijk het ging. Het zou wel goed komen met mij hier op het Groenbeek Gymnasium, dacht ik toen nog. Want ik had haar. En zij had mij. Dat vooral.

Ik werd naadloos opgenomen in het groepje van de populaire meisjes van het G.G. Je kent ze vast wel. Het zijn de meisjes die op feestjes dansen en zoenen met jongens of met elkaar. Het groepje dat bier drinkt, spiekbriefjes doorgeeft in de klas en soms spijbelt om naar de goedkope middagvoorstelling in de bioscoop te gaan of om gewoon wat rond te hangen. De laatste keer dat ik deel uitmaakte van een groep, dat ik ergens bij hoorde, was, nou, nooit. Maar nu hoorde ik er eindelijk bij. Ik had er niets voor gedaan, er niets voor hoeven doen behalve er gewoon te zijn. Allemaal dankzij Victoria.

Toen ik op mijn derde dag in mijn nieuwe klas liet vallen dat de kantinejuffrouw van mijn oude school ooit op klaarlichte dag was beroofd, kreeg ik enthousiaste, halfgeschokte reacties.

‘Hadden ze een mes?’

‘Hebben ze de dader gepakt?’

‘Hoeveel geld had ze bij zich?’

‘Werd ze ook aangerand?’

Als ramptoeristen doken ze erbovenop. Dit waren nieuwe verhalen, die van ver kwamen. En mijn klasgenoten snakten naar wat spanning. Dus gaf ik ze die. Een kwestie van vraag en aanbod, toch? Met Vic als mijn meest enthousiaste cheerleader. Als nieuweling gaf ik haar imago een frisse, spannende rauwheid. Dat hoopte ik tenminste. En zij, als

klassenkoningin, zorgde ervoor dat ik per direct door de groep werd geaccepteerd als haar secondant. Haar vorige onderkoningin, de roodharige Kris, het meisje van de bal op haar kin, leek de enige die minder blij was met mijn komst, maar verder scheen iedereen het prima te vinden. Ze aanvaardden gelaten de veranderde hiërarchie, alsof ze niet anders gewend waren. Of misschien vonden ze me gewoon echt leuk (hoewel ik me daar nauwelijks iets bij kon voorstellen).

Mijn moeder was ontzettend blij dat ik zo snel vriendinnen had gemaakt en nodigde Victoria direct uit om te komen eten.

‘Neem haar nou eens mee, het lijkt je vader en mij zo fijn om haar eens te ontmoeten,’ drong ze aan. ‘Vraag je het haar?’

Ik glimlachte maar hield de boot af. Ik wilde Vic nog even voor mezelf houden. Eindelijk had ik iemand gevonden die ik misschien wel alles zou kunnen vertellen. Over Adrian, mijn grote liefde. Over Lianne. Over alles eigenlijk. Ik hoopte dat ik Victoria in vertrouwen kon nemen, zoals echte vriendinnen doen. Dat wilde ik zo ontzettend graag. Maar ik wilde niet te gretig zijn. Voorzichtig, Cato, dacht ik, niets overhaasten. Dus ik nam de tijd. Het laatste wat ik wilde was haar weggagen.